

14. Твърдѣ неумѣрено харча въ компания.

15. Постоянно съмъ, и неумѣрено, откровененъ: всички третирамъ като да ги въздигамъ до равна съ мене нравствена височина.

16. Доста съмъ податливъ и се влияя отъ други.

29—I. 11³/₄ ч. в.

Днесъ беше тоже день доста честитъ за дѣлото. Написахъ писма на Вас. Ивановича, доста дълго и убѣдително и го молихъ за паритѣ, бомбитѣ, отровнитѣ пиллюли: сжщо и на дѣда Цанкова — пращални и двѣтѣ Мусевичъ ги занесе повечеря и двѣтѣ за П-гъ — но той ми каза че отъ П-гъ имало телеграмма за Ал. Ал-ча, който сега отсъствува. Не е ли тя отговоръ на моето поканване за бомби въ пръвното писмо? О, дай боже, да е честито!

Но главното бѣше разговоритѣ ми съ Конст. Попова.

По пладнѣ туй момче бѣше хванжло да ми говори отчаяно за своето прѣминавание тайно въ България и че не ще бжде въ състояние да помогне и т. н. Даже нѣщо бѣше захванжлъ да прѣдсказва и за менѣ, че не ще можъ да свърша нищо, но кипнахъ и не помня точно за какво бѣше думата. Между тѣмъ ние се поуспокоихме и последвахме разговора си по-човѣшки и съгласно, като рѣкохме да се срѣцнемъ у Мусевича и да уговоримъ за начинътъ на прѣминаването му въ България. По вечеря слѣдъ като останахме сами въ кафенето, той подкачи пакъ въпросътъ, като искаше схмѣтние че другитѣ ни двама другари биха могли въ послѣдний моментъ да се поколебаятъ, и че стигало единъ да направи това, щото и той да се откаже не отъ друго, а отъ проклетата си нервностъ, табиятъ, за което ми приведе единъ примѣръ. Разискахме дълго тая случайностъ, посвѣтвахме се, да ли да се отвори тоя въпросъ въ нѣкое засѣданне, намѣрихме това за докачително и вѣрно даже, рѣшихме че най-добрѣ е съ пълна вѣра да глѣдаме на дѣлото, а азъ да поддържамъ моралътъ и когато казахъ че най-голѣмата поддръжка е примѣрътъ въ рѣшителниятъ моментъ — той се съгласи и ми даде лична вѣрна дума, че ще бжде съ менѣ до послѣдната крайностъ. Той е момъкъ много честолобивъ,